

Tóth II József, az Aranycsapat „utolsó mohikánja”

Gál László

Minden idők egyik legjobb, de magyarként lehetünk annyira elfogultak azt állítani, hogy minden idők legjobb labdarúgó válogatottjának, legendás Aranycsapatunknak tagjai ma már csak a filmkockák segítségével tudják felidézni a régmúlt idők felejthetetlen mérkőzéseit. Arany Jánost idézve „Egy, csak egy legény van talpon a vidéken”, azaz van még egy labdarúgó, aki mesélni tud világverő válogatottunk hőstetteiről. Az Aranycsapat „utolsó mohikánja” nem volt reflektorfényben az elmúlt évtizedekben, hiszen a média és a hivatalos szervezetek is kisajátították az Aranycsapat kifejezést a „londoni győztesekre”, akik valóban csodát műveltek 1953. november 25-én, a Wembley-stadion gyepszőnyegén. Azonban egy csapat manapság sem és akkoriban sem tizenegy főből állt, szerepelt még ebben a legendás válogatottban több kivételes képességű labdarúgó is. Ilyen volt a Csepel ördögösen cselező jobbszélsője, Tóth II József is, aki talán az Aranycsapat legszerényebb tagja volt. És ez nem a játéktudására értendő (abban nem maradt el nagynevű társaitól), hanem emberi tulajdonságaira. A 88. életévét taposó Józsi bácsival felidéztük életének legfontosabb pillanatait.

Boldog gyermekkor Vas megyében

Tóth II József: „Merseváton születtem, édesapám külsővati, édesanyám mersei. A szüleim Csepelen dolgoztak a Weiss Manfréd gyárban. Mikor édesanyám terhes lett, hogy nyugodt körülmények között hozzon világra, leköltözött Mersére, hogy ott szüljön meg engem. Drága jó anyám szülés után rövidesen visszajött Csepelre dolgozni, én pedig tíz éves koromig maradtam a nagyszüleimmél. Később is visszajártam nyaranta Mersére. Itt kezdtem el focizni is. Emlékszem egyszer Dabronyban futballoztunk, vasárnap lévén én litániára mentem, miközben a többiek szekéren már elutaztak. A litánia után gyalog utánuk rohantam, hogy kipihenjem magam, először beálltam a kapuba. De a második félidőt már a mezőnyben játszottam, egy szoros meccsen 8:0-ra nyertünk.”

Józsi bácsi mai is jó szívvel emlékezik első tanító nénijére, Erzsike nénire, akinek fia, Takáts Árpád később Győrben híres riporter lett. A leventék gyakorlótere, a sánc jelentette számukra a grundot. Merseváton az idősebbek még ma is emlékeznek arra a búcsúúti mérkőzésre, amikor a már ifjúsági válogatott Bózsai (már akkor így hívták Merseváton) néhány társával, köztük Czibor Zoltánnal beálltak futballozni a helyi csapatba az NB II-es Celldömölki Vasutas ellen. A még ismeretlen, de zseniális tudású ifisták vezérletével 9:1-re legyőzték az iskolajátékra érkező celldömölkieket, akik nem értették, hogy a mérkőzésen 5 gólt szerző villámgyors, jól cselező jobbszélső hogyan tudott így elkallódni, hogy nem is hallottak róla. Később minden bizonnyal jól megtanulták a nevét!

Út a Csepel bajnokcsapatába

A tízévesen Csepelre kerülő fiú természetesen ahol tudott futballozott, az utcákon, az iskolában, nem számított, hogy füves vagy homokos volt a pálya. Egyszer a barátai elhívták egy toborzóra. Röck Ede, a híres primadonna, Röck Marika bátyja volt az edzője a kölyöksapatnak, aki tíz perc játék után odaszólt neki: „Jól van, Kicsi, elég is, ne játsszál tovább!” A fiú szomorúan indult volna hazafelé, amikor Ede bácsi utána szólt: „Maradj Kicsi, vasárnap gyere ki a csikó meccsére és már játszani is fogsz.”

Tóth II József: „1946-ban országos ifi bajnokságot nyertünk a Csepellel, bekerültem az ifi válogatottba is. Így állt fel a csatársorunk: Budai, Kocsis, Tóth, Palotás, Czibor. Ilyen szürke támadósrunk volt! A sportújságban *Csillagos csatársor* címmel jelent meg egy nagy cikk rólunk. Hamarosan a tartalécsapatba irányítottak, hogy kicsit megerősödjek. Kalmár Jenő bácsi, az edző már az 1948-as bajnokcsapatban játszani akart a Szombathely ellen, de én nem akartam senki helyén játszani, kértem, hogy ne szerepeltessen. *Rendben van, de a nyári felvidéki túrán már te játszol* – mondta Jenő bácsi. Így is történt. De előtte már a kassai Jednota elleni győztes Szent István Kupa-mérkőzésen góllal debütáltam. Bajnokcsapatban játszottam, de a bajnoki aranyéremre még éppen egy évtizedet várnom kellett.”

Sebes Gusztáv felfigyel tehetségére

Miután gyökeret vert a Csepel felnőtt csapatában, hamarosan bekerült az utánpótlás válogatottba is. 1950-ben Sebes Gusztáv szövetségi kapitány először vette számításba a B-válogatottnál, de már akkor jelezte, hogy bármikor számíthat az A-válogatott behívójárta is. 1953 nyarán Bukarestben rendezték a Világifjúsági Találkozót (VIT), melyre Sebes Gusztáv vezetésével utánpótlás válogatottunk utazott ki. Az együttes csapatkapitánya Tóth II József lett. Ő csak szerényen úgy értékelte ezt a megtiszteltetést: „én voltam a rangidős a fiatalok között.”

Tóth II József: „A döntőben megvertük azt a román nagy válogatottat, amelyet a helsinki olimpián – semleges pályán – csak kínkeservesen tudtak legyőzni Puskás Öcsiék. Nekünk ez a bukaresti otthonukban, 90 ezer néző ellenséges hangulata közepette sikerült. Utánpótlás válogatott voltunk, de a svájci világbajnokságra utazó keretbe hatan bekerültünk. Mikor a himnuszt játszották, a székelyek körbevettek bennünket, és énekelték a himnuszt. Felemelő érzés volt. Ennél gyönyörűbbet elképzelni sem lehetett. A székelyekkel együtt bőgtünk, megvertük 4:3-ra Bukarestben a románokat, akiknél a fél csapat magyar volt.”

A jól sikerült bukaresti Világ Ifjúsági Találkozóznak köszönhetően Sebes Gusztáv októberben a bolgárok ellen készülő válogatott keretébe meghívta Tóth II Józsefet is. Bár aznap két(!) nagy válogatottunk is pályára lépett, mégis nagy megtiszteltetés volt bekerülni a legjobbak közé. Szófiában 1:1-re végzett válogatottunk, Tóth II József átesett a tűzkeresztségen és bejátszotta magát a válogatott keretébe.

1954: a legcsodálatosabb év

Bár az „évszázad mérkőzéséről” még lemaradt, de a szövetségi kapitány noteszében továbbra is ott szerepelt a neve. 1954. május 23-án került sor az angolok elleni visszavágóra. Erről a találkozóról méltatlanul keveset beszélünk, pedig a magyar együttes legalább olyan jól játszott, mint Londonban. „A magyar válogatott mintha egy másik bolygóról érkezett volna a Népstadionba” – mondták az angolok a mérkőzést követően.

Tóth II József: „Május 14-én edzőmeccset játszottunk a holland fővárosban, Amsterdam–Budapest néven. Ötvenezer néző volt kint a találkozón, simán győztünk 4:1-re, végig játszottam. A börgyár elleni edzőmérkőzés után Guszti bácsi szólott: „Úgy készülj, hogy vasárnap te fogsz játszani!” Nem akartam elhinni. Ettől kezdve nem tudtam rendesen aludni. Öcsi is biztatott, hogy nyugodjak meg. Emlékszem, a margitszigeti Nagyszállóban laktunk, és Czibor Zolival voltam egy szobában, ő szidott, mint a bokrot, amiért idegeskedek. Hogy jövök én, egyszerű csepeli játékosként, hogy ezek között a kispesti istenek között szerepeljek? – gondoltam magamban. Egyébként még a mérkőzés előtt is annyira izgultam, hogy Hidegkuti Nándi nyugtatgatott: „Bózsikám, ne félj, semmi ok az izgalomra. Fuss el a szélen, és add be a labdát! Akárhogy adod be, valakinek biztosan jó lesz. A többit majd Kocka, Öcsi vagy Czibor Zoli megoldja.” Hála Isten, amikor elkezdődött a találkozó, egyszerre megnyugodtam, olyan jól játszottunk, a társak is segítettek. Amíg élek, el nem felejttem ezt a mérkőzést. Boldog és büszke vagyok, hogy nem csupán pályára léptem, de én szereztem az ötödik magyar gólt, bár csak véletlenül botlottam bele a labdába. Kocsis Sanyi hosszan szöktetett, az angol védők nem tudtak megakadályozni, hogy mintegy tíz méterről kapura löjek. Merrick elsőre még bemutatott egy parádés védést, de a kipattanó labdát már a hálóba lőttem. Nekem ez a meccs jelentette a beszállókártyámat a világbajnokságra. Sebes Gusztáv ezek után biztosított arról, hogy a vb-n is számít rám. Így is lett, utazhattam a csapattal Svájcba.”

A szövetségi kapitány Tóth II Józsefnek főszerepet szánt a világbajnokságon. Ő lett az első számú jobbszélő, ő kapta a 7-es számú mezt. Mögötte Budai II-t nevezték be, és végül Sándor Csikar maradt ki a keretből. A Koreai Köztársaság elleni nyitótalálkozón még pihentette a kapitány, de aztán a németek elleni első, 8:3-ra végződött mérkőzésen már pályára lépett, sőt sikerült ismét gólt szereznie. Következett az előző vb-n ezüstérmes Brazília ellen a negyeddöntő.

Tóth II József: „A brazilokat a vb előtt láttuk egy edzőmérkőzésen, de nem tűntek félelmetesnek. A mi taktikánk mindig az volt, lerohanni az ellenfelet. A brazilok ellen a gyorsaság és a labdakezelés óriási jelentőséggel esett latba. Nem is volt probléma. 2:0-s vezetésünknel kaptam egy labdát, le akartam venni mellel, és kifordultam. Maurinhót, a

balszélsőjüket visszahozták, ő meg durván ráugrott a lábamra, ahogy fordultam, és meg is lökött. Egyből éreztem, hogy nagy baj van. Akkor fásliztak, injekcióztak, de nem éreztem a lábam, olyan volt, mint egy darab fa. Végigszenvedtem a mérkőzést, mert csere nem volt, de azért egy embert lekötöttem. A hajrában Kocsis Sanyi második góljával megadta a kegyelemdöfést a seleccsnek. A brazilok nem tudtak beletörődni a vereségbe, a meccs után elvesztették a fejüket. Kiverték a villanykörtét az öltözőfolyosón, és szódásüvegekkel támadtak ránk. Arra nem számítottak, hogy igazi külvárosi vagány gyerekekkel lesz dolguk. Az ökölpárbajban jobban kikaptak, mint a fociban.”

Az Uruguay elleni elődöntőt már Tóth II József nélkül játszotta válogatottunk. Most is vezetettünk 2:0-ra, de négy perccel a mérkőzés vége előtt kiegyenlítették az „uruk”. Azonban ezúttal is volt nálunk egy Kocsis Sándor, aki a hosszabbításban eldöntötte a meccset. Két gólt fejt, így lett 4:2. Magyarország 1938 után újra világbajnoki döntőt játszhatott. Ellenfelünk a már egyszer porig alázott német válogatott volt. Mint tudjuk ez a mérkőzés sajnos más koreográfia szerint zajlott le. A *Miért veszítettük el a vb-döntőt?* kérdésre Józsi bácsinak is van válasza, de igazán elfogadható magyarázatot ő sem tud adni.

Tóth II József: „Több okot is említhetek. Először is mi minden mérkőzésünket, kivétel a 8:3-as meccs, szakadó esőben játszottuk, a döntő meccset is. A németek az osztrákok ellen száraz pályán játszottak, és utána a jugoszlávok ellen szintén. A világ legnagyobb igazságtalansága volt, hogy az angol Ling, aki a 8:3-as meccset is vezette, a döntőben is ő fújta a sípot, Öcsi

szabályos gólját először megadta, majd visszavonta. Ha akkor 3:3-ra alakul az eredmény, talán minden másként történik. A németek kétségtelen, hogy jobban játszottak, mint a csoportmeccsen, de így is mi voltunk a jobbak. Nem beszélve arról, hogy sok évvel később Fritz Walterék elismerték, hogy injekciózták őket vitaminokkal, vagy ki tudja, mivel. Igaz, hogy a Brazília és az Uruguay elleni mérkőzések sokat kivettek a csapatból, a németek pedig besétáltak a döntőbe, de ennek ellenére 2:0 után ezt a német csapatot meg kellett volna verni. Mindannyiunk számára ez volt pályafutásunk legszomorúbb meccse, hiszen éppen a legnagyobb siker kapujában buktunk el. Nem a legjobb csapat nyerte a világbajnokságot.”

A kimaradt olimpiák

Sebes Gusztávnak az elveszített vb-döntő után újra vissza kellett adni a játékosok hitét, amihez a legjobb orvosságot a győzelmek jelentették. Újabb 18 mérkőzéses veretlenségi sorozat vette kezdetét. Tóth II József is fontos mérkőzéseken kapott szerepet.

Tóth II József: „1955-ben pályára léphettem a 100. magyar-osztrákon, ahol gólt is szereztem, nyertünk 6:1-re. A második féldőben parádés 45 percet nyújtottunk, igazi örömfocit láthatott a Népstadion közönsége. Az év utolsó válogatott mérkőzését az olaszok ellen vívtuk, akiket 31 éve nem sikerült hazai pályán legyőznünk. Most sikerült 2:0-ra. Az egész olasz csapat végig védekezte a mérkőzést, csaknem sikerrel. A 80. percben a beadásomból Puskás Öcsi fejt gólt. Rá azért nem volt jellemző, hogy gólt fejt, cukkolta is Kocsis Sanyi, hogy: „Látod Sváb, te is tudsz gólt fejtetni, ha a Bócsi fejbe rúg!” A második gólunkat én szereztem. Sajnos

a svédországi vb-n már nem vehettem részt, pedig a sorsdöntő, bolgárok elleni meccsen még szerepeltem. Aztán Bukovi Marci bácsi helyét Baróti Lajos vette át, akinél még „X” válogatott sem voltam. Vele volt egy esetem, amikor ő még a Győrben futballozott én pedig fiatal jobbszélsőként a Csepelben. Úgy látszik nem felejtette el a dolgot, így számomra véget érték a válogatott szereplések.”

Azonban Tóth II József nem csak a Svédországban rendezett világbajnokságról maradt le, hanem az olimpiákról is. Három olimpián is részt vehetett volna, de mégsem kóstolhatott bele az olimpiák világába.

Tóth II József: „Nyugatra nem mehettem, mivel az egyik nagynéném, aki a csepeli gyárban dolgozott szakácsnőként, 1938-ban kiutazott egy szakácsversenyre Angliába, melyet meg is nyertek a magyarok, de ő nem tért onnan vissza. Aztán köztudott volt rólam, hogy vallásos vagyok, édesapám kántorként is dolgozott, én pedig mindig büszke voltam cserkészmúltamra. A politikai rendszer szemében megbízhatatlannak számítottam. Ennyi éppen elég volt, hogy nagy bánatomra lemaradjak a helsinki olimpiáról és az „évszázad mérkőzéséről” is. Csak akkor mehettem ki később Nyugatra, például a svájci világbajnokságra is, amikor a kislányom már megszületett. A kislány itthon maradt, én utazhattam. Nagyon vártam a Melbourne-i olimpiát, ahol Guszti bácsi a bukaresti VIT-en győztes csapatot akarta indítani. Esélyesek lettünk volna a végső győzelemre is. 1956. január közepén olimpiai esküt tettünk a Madách Színházban, ahol rajtunk kívül a férfi kosárlabdázók is ott voltak, akik 1955-ben Budapesten Európa legjobbjai lettek. Néhány hónap múlva viszont kaptuk a sokkoló hírt, hogy minket és a kosárlabdázókat is kihúztak a listáról, nem utazhatunk Melbourne-be. Kutas Pista csak annyit mondott, hogy sajnós, gyerekek, a vezetőség, mármint a politikai vezetőség így határozott. Olimpiai aranyérmet vettek ki a zsebünkől. Elvileg még a római olimpián is ott lehettem volna, de akkor már sokat voltam sérült, hamarosan vissza is vonultam. A Csepelt már két fiatal tehetséges labdarúgó, Pál Tibor és Sátori Imre képviselte az ötkarikás játékokon.”

Hűség Csepelhez

Az 1948. évi bajnokcsapathoz csatlakozó Tóth II József balszerencséjére a következő évtized nem hozott csepeli sikereket. Kezdetben még az élbolyban tudtak maradni, de a későbbi években egyre lejjebb csúsztak a tabellán, az 1950-es évek közepére pedig középcsapattá váltak. Előfordult, hogy az első tízben sem végeztek. A csapat húzóembere Tóth II József volt, aki egyedülként tudott bekerülni az Aranycsapat szűkebb keretébe. Egy-egy emlékezetes gólzáporos győzelem fémjelzi ezt a korszakot, de dobogós helyezést nem sikerült elérniük. A helyzet csak 1956-ban változott, amikor a korábbi sikeredző, Jávor Pál vette át az együttest, aki csodálatos pedagógiai érzékkel és nagyszerű taktikai meglátásokkal ütőképes csapatot alakított ki.

Tóth II József: „A Csepel kis csapatnak számított, az ötvenes években nem volt esélyünk felvenni a versenyt a központilag innen-onnan összeválogatott sztár csapatokkal. Rengeteg nagyon jó játékosal szerepelhettem együtt, akikkel a pályán kívül is jó közösséget alkottunk. Nem kíváncsoztam el Csepelről, bár három csapathoz is hívtak, ahol szívesen kipróbáltam volna magam. A Ferencvárosban, az MTK-ban és az Újpestben is szerepeltem kölcsönjátékosként, meg akartak végleg szerezni, de a csepeli vezetők elzárkóztak az átigazolás elől. A válogatott szerepléseim száma biztosan emelkedett volna. De én nem foglalkoztam ezekkel a próbálkozásokkal, mint mondtam, jól éreztem magam Csepelen. 1959-ben végre megnyertük a bajnokságot. Jávor Pali bácsi, aki csodálatos ember volt,

kiválóan értett a játékosok nyelvén, összerakott egy nagyszerű csapatot. Kiemelkedő egyéniségek nem voltak nálunk, csapatként emelkedtünk a többiek fölé. Mindenki ellen bátran játszottunk, nem ijedtünk meg senkitől. A bajnokságot eldöntő gólt az én szögletemből fejelte a Ferencváros kapujába Kleibán Anti. Ezzel lett 1:1, ami nekünk kedvezett, mert a gólarányunk jobb volt, mint az MTK-é, így megnyertük a bajnokságot. Sajnos a brazilok ellen szerzett izomszakadásom kihatott a későbbi pályafutásomra is, egyre többször kiújultak sérüléseim, de sokszor még sérülten is vállaltam a játékot. Aztán 1961-ben, viszonylag fiatalon végleg szögre akasztottam a futballcipőmet.”

De uraim, én azon a mérkőzésen játszottam!

Az aktív játéktól visszavonult Tóth II József nem készült edzőnek, de gyerekekkel szívesen foglalkozott volna, az lett volna számára testhez álló feladat. Nagy bánatára a Csepel nem hívta, ő pedig nem jelentkezett. Barátságból a Szabadkikötőnél és a Csepel Autónál vállalt segédedzői munkát, aztán egyszer megkeresték Kaposvárról.

Tóth II József: „A csepeli gyárból sokan mentek Kaposvárra dolgozni, ők ismertek és beajánlottak a Vasasnál, ahol lemondott az edző. Nagyon nehéz volt Csepelről kimozdulnom, mégis elvállaltam. A harmadosztályban szerepeltünk, de a klubnál elég nagy káosz volt akkoriban, a munkafeltételek sem rendeződtek, így egy év múlva közös megegyezéssel szerződést bontottunk. Pár hónap múlva kapóra jött az NB II-es Pápai Textiles ajánlata, elfogadtam. Közel volt a szülőfalum, Mersevát, ahova akkor már a nyugdíjas szüleim is visszaköltöztek és a rokonaim szintén ott éltek, valamint a közlekedés is jobb volt Csepelről. Jó kis csapatunk volt, de nekem már sokszor annyira fájt a lábam, hogy nem tudtam megmutatni, hogy a labdával mit és hogyan kérek, legfeljebb rajzoltam a táblára. Nekem ez utóbbi nem ment, nem vagyok én rajztanár. Mondtam az elnöknek, hogy én így tovább nem csinálom. Megértette a problémámat, visszatértem Csepelre, és azóta is itt élek.”

Minden bizonnyal voltak még edzői tervei Tóth II Józsefnek, mert beiratkozott az edzői tanfolyamra és 1972-ben mestervizsgát tett.

Tóth II József: „Kicsit humoros volt, amikor az angolok elleni 7:1-es mérkőzés taktikáját tanították, én meg mondtam, hogy „De uraim, én azon a mérkőzésen játszottam!” Kicsit meglepődtek. Egyébként az egykori Fradi játékosnál, Csanádi Árpádnál vizsgáztam, aki akkor a Magyar Olimpiai Bizottság főtitkára volt. 1957-ben két Húsvéti torna mérkőzésen szerepeltem a Ferencvárosban, amikor ő volt a zöld-fehérek edzője. Szóval jól ismertük egymást. Tételt húztam, el akartam kezdeni a tételemet, de Árpai azt mondta, ne vicceljek, majd elbeszélgetünk. Később Szigetújfalun rövid ideig még edzősködtem az NB III-ban, aztán teljesen felhagytam a futballal, már csak a gyárban dolgoztam egészen a nyugdíjazásomig.”

Futball nélküli (nyugdíjas) évek

Tóth II József: „A futball mellett nagyon sokat jelentett nekem a gyár is, amely megélhetést adott és sok barátot is. Itt kezdtem inasként, 1948-ban szabadultam. Esztergályos voltam, később dolgoztam más területen is, a beérkező áru részlegen, majd diszpécserként. 45 éves csepeli munkaviszony után 1989. május 16-án vonultam nyugdíjba. Az utóbbi években Csepelen és a fővárosban is díszpolgár lettem, nagyon jól estek ezek a kitüntetések, nem voltam korábban az ilyen elismerésekhez hozzászokva. 2015-ben nagy örömmre szülőfalumban a sportpálya felvette a nevem. Van két gyermekem, három unokám, és már négy dédunokám. Közel a csepeli pályához élek feleségemmel, Ibolyával, akivel 1952-ben kötöttünk házasságot. Sajnos ő másfél éve kórházba került, de hála Istennek már újra itthon van. A gyerekek és unokák sokat segítenek nekünk. Sajnos a világbajnoki ezüstérem már nincs meg, mivel egyszer a lakásomon forgatott egy TV társaság és valaki a zűrzavarban egyszerűen elemelte. Már nem járok el hazulról, a televízió nézem a focit, elsősorban a

külföldi meccseket. Ez az én szórakozásom. Nagy Barcelona szurkoló vagyok, már csak Kocsis, Czibor és Kubala miatt is.”

Józi bácsi az elmúlt években még igyekezett minden meghívásnak eleget tenni. Hívták élménybeszámolókra, sporteseményekre, konferenciákra és hagyományörző megemlékezésekre. 1982 óta térdprotézise van, a mozgás évről-évre nehezebb számára. „Nem baj, próbajátéokra már úgysem hívnak...” – mondja. Nagyon fáj a szíve azért, mert a csepeli iparral együtt szeme láttára ment tönkre a sport is. A mai csepeliek számára már elképzelhetetlen, hogy milyen

sportélet volt Csepelen korábban. A futballisták jelenleg a harmadosztályban szerepelnek, ami a múlthoz méltatlan.

Tóth II József hűsége és kitartása a mai fiataloknak is igazi példaképül szolgálhat. Egy csapatban futballozott egész pályafutása során, annak ellenére, hogy nem mindig becsülték meg ragaszkodását, de ő mindvégig hű maradt Csepelhez. De nem csak az egyesülethez, hanem munkahelyéhez is hű maradt. Inas korától nyugdíjazásáig a csepeli gyárban dolgozott. Hű maradt hazájához és hitéhez, pedig ez a „vörös Csepelnél” nem számított jó pontnak. „Sohasem voltam párttag, nem is akartam közéjük tartozni. Világéletemben hívő katolikus voltam, ministráltam, misére jártam, és istenhívőként is fogok meghalni.”

Tóth II Józseffel beszélgetni igazi kikapcsolódás. Ahogy még mai is – kitűnő memóriájának köszönhetően – jellegzetes előadásmódjával elmeséli a több évtizede történt eseményeket, sztorikat, az maga a csoda. Archív felvételeken megcsodálhatjuk kiváló játéktudását, parádés alakításait és góljait. De ő több, mint egy hajdani remek labdarúgó, ő EMBER-ként is a legnagyobbak közé tartozik.

Remélhetőleg még sokáig közöttünk tudhatjuk az Aranycsapat „utolsó mohikánját”!